

Chodit cestami Mého Otce

Cecil Errens

Chodit cestami mého Otce

Cecil Errens

Vytištěno služebností
Maranatha Media
maranathamedia.cz

19. ledna 2019

Všechny biblické verše z ČEP pokud není řečeno jinak.

Obsah

Můj příběh	4
Chodit v jeho cestách.....	5
Napsáno v zákoně Mojžíšově	8
Kráčat po cestách mého Nebeského Otce	14
Výsledek hledání sebe sama	16
Zákon ve Starém a Novém testamentě	18
Bohem vyvolený lid	21
Slovo Mojžíšovo je Slovo Boží pro nás.....	22
Knihy otevřeny byly.	23
Jak byl ztracený zákon nalezen	26

Můj příběh

Narodil jsem se v Orange Free-State, vnitrozemské centrální provincii Jižní Afriky, v zaprášené barevné komunitě zvané Heidedal ve městě Bloemfontein, jednom z našich tří hlavních měst. Bylo to 12. října 1970. Moje matka byla ve věku 16-17 let, když mě měla, ale vyrůstal jsem bez ní a mého otce. Vychovávala mě moje prababička.

„ale (Hospodin) zjednává právo sirotku a vdově, miluje hosta a dává mu chléb a šat.“ (Deuteronomium 10,18)

Moje prababička patřila ke Staroapostolské církvi, místně jsme jí říkali církev Dvanácti apoštolů. Annie Errens, moje prababička byla negramotná, nikdy nenavštěvovala žádnou školu. To, co slyšela v kostele, uplatňovala ve svém každodenním životě a starala se o nás všechny.

Jak úžasné je vědět, že Bůh, náš Otec, se obzvláště stará o takové případy, jako je ten můj.

Kdysi jsem patřil k holandské reformované církvi v Heidedalu. Během 70. let 20. století byla holandská reformovaná církev rozdělena podle rasových linií, včetně Církve adventistů sedmého dne a všech ostatních denominací. Byla to éra apartheidu, která neskončila dříve než v roce 1994.

Holandská reformovaná církev (NG Kerk) byla jen pro mé bílé bratry a sestry. Jsem barevný, takže jsem byl součástí organizace *Holandská reformovaná misijní církev* (NG Sending Kerk). Holandská reformovaná církev v Africe (NG Kerk v Africe) byla zase pro mé černé bratry a sestry. Byl jsem hodně zapojen do své nedělní církve jako laický pastor a vedoucí mládeže.

V roce 1990 mě můj drahý přítel jménem Mario Bloem pozval na seminář knihy Zjevení do jeho církve, Církve adventistů sedmého dne v Heidedalu na rohu ulic Violet Street a Gladiola Street. Byl jsem usvědčen pravdami, které se tam vyučovaly, a v roce 1991 jsem byl pokřtěn – dnes již - zesnulým pastorem B. Pakersonem z Kapského Města.

Sdružením adventistů sedmého dne ve Svobodném státě Kwazulu-Natal a unijní konferencí adventistů sedmého dne mi bylo vyhověno a uděleno stipendium od ke studiu teologie v Somerset-West na Helderberg College v Západním Kapsku. Studium jsem zahájil v roce 2004.

Nikdy nezapomenu na poslední slova pro mě od pastora B. Pakersona, zesnulého tajemníka Unijní konference a muže, který mě pokřtil: „Nikdy nepřestávej číst bratře Cecile Errensi.“ Promoval jsem v roce 2008 s bakalářským titulem v oboru teologie. Oženil jsem se s překrásnou dámou z Malmesbury jménem Gladoline Felixová. Jak již bylo zmíněno, Církev adventistů sedmého dne se nachází na rohu ulic **Violet Street** a **Gladiola Street**. Tehdy jsem si to neuvědomoval, ale nyní, zpětně po letech, náš nebeský Otec mě vedl skrze svou církev k mé ženě. Její jméno je **Gladoline** a církev je na rohu ulice **Gladiola Street**. Moudrý muž kdysi řekl, „Člověk uvažuje v srdci o své cestě, ale jeho kroky řídí Hospodin.“ (Příslaví 16,9). Jsem tak vděčný, že jsem naslouchal hlasu svého nebeského Otce, abych se zúčastnil semináře Zjevení. Vzali jsme ve městě Bloemfontein.

Hodně mě inspirovala moje negramotná prababička, která nikdy nechodila do školy, ale byla plná dobrých skutků a chodila s naším Pánem. Bůh mě povolal k této práci v poselství pravdy, abych mohl chodit po jeho cestách, a je pro mě důležité, jak máme prakticky chodit po jeho cestách.

Chodit v jeho cestách

1. KRÁLOVSKÁ 2:3 „DBEJ NA TO, CO TI SVĚŘIL HOSPODIN, TVŮJ BŮH: **CHOĎ PO JEHO CESTÁCH A DODRŽUJ JEHO NAŘÍZENÍ A PŘIKÁZÁNÍ, JEHO PRÁVA A SVĚDECTVÍ, JAK JSOU ZAPSÁNA V ZÁKONĚ MOJŽÍŠOVĚ, A TAK BUDEŠ MÍT ÚSPĚCH VE VŠEM, CO BUDEŠ KONAT, AŽ SE OBRÁTÍŠ KAMKOLI.**“

Výše uvedená slova byla příkazem umírajícího krále Davida svému synu Šalomounovi, jak je uvedeno o 2 verše dříve v 1. Královské 2,1 – „Nyní se přibližily dny Davidovy, aby zemřel; a pověřil svého syna Šalomouna.“ David věděl, jak velký může být pád království kvůli jeho králi. Viděl to v životě Saula a ve svém vlastním životě při jednání s Abšalomem. Život vzdělávání ho přivedl k pochopení, že prosperita království, církve své doby, závisí na vůdcích kráječících po Božích cestách – což znamená dodržovat Boží ustanovení, příkázání, soudy a svědectví, „jak je psáno v zákoně Mojžíšově.“

„David si byl vědom toho, že vysoký záměr Boží s Izraelem může být uskutečněn jen tehdy, budou-li se vládcové a lid snažit s neumdlévající pozorností dosáhnout cíle, který jim byl vytčen. Byl si vědom toho, že má-li jeho syn Šalomoun splnit úkol, kterým se Bohu zalíbilo ho poctít, musí být tento mladý panovník nejen válečníkem, státníkem a vladařem, nýbrž i silným zbožným mužem, učitelem spravedlnosti, příkladem věrnosti.“ E.G. Whiteová, *Proroci a králové*, s. 17.3.

1. Královská 2 je přímo uvedena v Bibli jako poslední Davidova slova Šalomounovi. Existují však nějaká další slova, která Šalomounovi před jeho smrtí řekl?

„S láskou a opravdovostí zapřísahal David Šalomouna, aby si počíнал mužně a ušlechtilé, aby projevoval milosrdenství a laskavost ke svým poddaným, aby svým jednáním s národy země ctil a slavil jméno Boží a zjevoval krásu svatosti. Mnohé pozoruhodné zkoušky, které David podstoupil za svého života, ho naučily znát cenu ctnosti, takže před svou smrtí mohl Šalomounovi říci: „Kdo panovati bude nad lidem, budeť spravedlivý, panující v bázni Boží. A bude jako bývá světlo jitřní, když slunce vychází ráno bez oblaků, a jako mocí tepla a deště roste bylina ze země.“ (2. Sam 23,3.4). E. G. Whiteová, *Proroci a králové*, s. 17.4.

Ellen Whiteová dělá něco zajímavého v této pasáži *Proroků a králů*. Mluví o svěření umírajícího Davida, Šalomounovi, a pak byste čekali, že bude citovat 1. Královskou 2 – ale ona ne. Místo toho cituje 2. Samuelovu 23, o které Bible neříká, že to bylo řečeno přímo Šalomounovi. Říká jen, že: „Nyní jsou to poslední slova Davidova...“ Ellen Whiteová bere tuto pasáž a říká, že to bylo řečeno Šalomounovi, což znamená, že 2. Samuelova 23,1-7 a 1. Královská 2,1-10 by měly být brány dohromady jako kompletní Šalomounovo pověření od umírajícího.

Ellen Whiteová tedy místo toho, aby citovala nabádání k plnění zákona, říká, že poslední slova Šalomounovi jsou zaslíbením nové smlouvy – protože ve 2. Samuelově 23,5 se říká „uzavřel se mnou věčnou smlouvu“. Pokud je to „věčné“, pak je toto pověření také úkolem našeho nebeského Otce vůči nám, Jeho synům a dcerám po celé věky. To by znamenalo, že Mojžíšův zákon je klíčovou součástí věčné smlouvy, alespoň podle Davida.

Existuje protiklad mezi slibem, že „bude světlem jitra“ a dodržováním Mojžíšova zákona? Zdá se, že toto dvojí je tu nerozlučitelné.

Ellen Whiteová dále ukazuje, že dodržovat Mojžíšův zákon, je pokořit své srdce a nenechat se polichotit omylem, dovolit zákonu poukázat na náš hřích, aby nám umožnil činit pokání a vyznat se. Zde ona mluví o Davidově slavnostním pověření a cituje 1. Královskou 2 místo 2. Samuelovy 23.

‘Radím ti, abys pokořil své srdce a přiznal své křivdy. Podívejme se na slavnostní příkaz, který dal David Šalomounovi na své smrtelné posteli: „Jdu cestou vší země: buď tedy silný, a ukaž se mužem; a dodržuj příkaz Hospodina, svého Boha, abys chodil po jeho cestách, zachovával jeho nařízení, jeho přikázání, jeho soudy a jeho svědectví, jak je psáno v zákoně Mojžíšově, aby se ti dařilo ve všem, co děláš, a kamkoli se obrátíš.“ Vezmi si toto pověření k svému srdci. Ať ti nikdo nelichotí v provinění. I když je to hanba hříchu, není to žádná hanba, ale spíše čest, vyznat se ze svých hříchů. Uchovej si pravou individualitu a pěstuj mužnou důstojnost. Odlož pýchu, namyšlenost a falešnou důstojnost; neboť ty mohou být zachovány pouze s těmi nejstrašnějšími následky pro tebe samého.’ 5T 509.1.

Ve výše uvedených pasážích vidíme, kolik různých aspektů evangelia je spojeno dohromady, aby nás prakticky změnilo. Ale aby se tak stalo, potřebujeme znát způsob, jakým by nás Bůh přiměl kráčet, abychom, když zhřešíme, měli „čest vyznat své hříchy.“ „Hřích je přestoupení zákona“ a „chodit po jeho cestách“ znamená chodit bez hříchu, v úplné poslušnosti zákona, což je spravedlnost. (1 Jan 3,3-7; Římanům 8,4; Žalm 119,142).

Zaslíbení zní, že „Kdo **vládne** lidem, musí být spravedlivý, **vládne v Boží bázni**“. Potom „bude jako světlo jitra, až vyjde slunce, dokonce ráno bez mraků“. Šalomoun se tímto příkazem neřídil celý život. Ztratil směr, a když byl stár, také dával nejrůznější rady stanovené jeho otcem Davidem, které odrážely: „Závěr všeho, co jsi slyšel: Boha se boj a jeho přikázání zachovávej; na tom u člověka všechno závisí.“ (Kaz 12,13) To znamená, že Šalomoun na konci svého světlavého života pochopil, že bázeň Boží souvisí s dodržováním Jeho přikázání, a kdyby to Šalomoun dělal celý svůj život, byl by jako „vycházející slunce... ráno bez mraků... ve všem spořádaný a jistý“.

Napsáno v zákoně Mojžíšově

„Mojžíš píše o spravedlnosti založené na zákoně: ‚Člověk, který tak jedná, bude živ.‘“ (Římanům 10,5)

Co bylo tedy napsáno v Mojžíšově zákoně, o kterém David radil Šalomounovi, aby se jím řídil?

Mojžíšův zákon je prvních pět knih Bible, všechny napsané Mojžíšem, nazývané Pentateuch neboli Tóra.

- Genesis.
- Exodus.
- Leviticus.
- Numeri.
- Deuteronomium.

Židovská Bible (křesťanský Starý zákon), je nazývána Tanach [Tanak, Tenach, Tenak], a byla rozdělena na tři části: Tóra – Zákon, Nevi'im – Proroci, a Ketuvim – Spisy. Židé v Ježíšově době tyto rozdíly jasně chápali, a On v tomto verši o nich hovořil:

„Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem zrušit, nýbrž naplnit.“ (Matouš 5,17)

Ježíš nepřišel zrušit „Tóru“ ani „Nevi'im“; což znamená, že Ježíš nepřišel, aby znehodnotil 5 knih Mojžíšových – „Tóru“; nebo knihy prvních proroků (Jozue, Soudců, Samuelovy, Královské) a pozdějších proroků (Izajáše, Jeremjáše, Ezechiele, Ozeáša atd.) – Židům neděleně známé jako „Nevi'im“. Jindy se „zákon“ používá k označení všech inspirovaných spisů, které obecně označují Starý zákon, jako například v tomto verši, kde Pavel cituje Izajáše 28,11-12.

„V Zákoně je psáno: ‚Jinými jazyky a ústy cizozemců budu mluvit k tomuto lidu, ale ani tak mě nebudou poslouchat,‘ praví Hospodin.“ (1. Korintským 14,21)

O této pasáži Adam Clarke říká: „Není zde žádný rozpor, neboť Tóra, ZÁKON, byla Židy často používána k vyjádření celého Písma, zákona, proroků a hagiografie; a používali to, aby odlišili tyto posvátné spisy od slov zákoníků.“

Pamatujeme si, co o zákonu řekla Ellen Whiteová:

„Máme pouze odraz světla, jde-li o nesmírnou šíři Božího zákona. Zákon vyslovený ze Sinaje je přepisem Boží povahy.“ {RH, 4. února 1890, odst. 1}

„Pán Ježíš dal lidem znázornění Božího charakteru ve svém životě a příkladu. Boží zákon je přepisem Božího charakteru. A jeho přikázání měli v Kristu názorně a příklad byl mnohem účinnější, než byl předpis.“ {ST 14.března, 1895, odst. 9}

Jak trávíme čas s naším Otcem v nebi, poznáváme stále více Jeho charakter, s Jeho zákonem je to stejné tak. Tento princip rozšiřování světla ohledně zákona je přítomen dokonce i ve Starém zákoně. Bůh vedl Izrael a učil je ve svém zákoně, a stejně jako kniha zákona, umístěná na boku schrány, rozšířila 10 přikázání, tak se rozšířily spisy proroků a zkušenosti Izraele po Mojžíšově smrti, a dal více podrobností k Tóře. A konečně, největší příklad Boží vůle pro lidi byl dán v Jeho Synu Ježíši:

„Když se však naplnil stanovený čas, **poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu.**“ (Galatským 4,4)

„K tomu jste přece byli povoláni; vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. On hříchu neučinil a v jeho ústech nebyla nalezena lest'. Když mu spílali, neodplácel spíláním; když trpěl, nehrozil, ale vkládal vše do rukou toho, jenž soudí spravedlivě. On ‚na svém těle vzal naše hříchy‘ na kříž, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedností. ‚Jeho rány vás uzdravily.‘“ (1. Petr 2,21-25a)

Stejně jako Židé označovali celé Písmo jako „zákon“, tak lze říci, že celá Bible pro křesťany, včetně Nového zákona, může být námi označována jako „zákon“. Tento „zákon“ zahrnuje milost, neboť zákon je úplným přepisem Božího charakteru a Boží charakter zahrnuje milost a milosrdenství – proto jsou milost a milosrdenství v zákoně, v životě Ježíše a v Písmu.

„Bible představuje dokonalý standard charakteru. Tato posvátná kniha, inspirovaná Bohem a napsaná svatými muži, je dokonalým průvodcem za všech okolností života.“ E. G. Whiteová, *Základy křesťanské výchovy*, s. 100.3

Poslední knihou Starého zákona je kniha Malachiáš. Jméno Malachiáš znamená „můj posel“ a byl posledním z proroků obnoveného zbytku Izraele po 70 letech zajetí v Babylóně. Ve Starém zákoně tato kniha prorokuje o díle Jana Křtitele, totiž aby se připravila cesta pro Syna Božího.

„Hle, posílám svého posla, aby připravil přede mnou cestu. I vstoupí nenadále do svého chrámu Pán, kterého hledáte, posel smlouvy, po němž toužíte. Opravdu přijde, praví Hospodin zástupů.“ (Malachiáš 3,1)

Ježíš vysvětlil učedníkům, že tento verš se vztahuje na Jana Křtitele:

Učedníci se ho ptali: „Jak to, že říkají zákoníci, že napřed musí přijít Eliáš?“ On jim odpověděl: „Ano, Eliáš přijde a obnoví všechno. Avšak pravím vám, že Eliáš již přišel, ale nepoznali ho a udělali s ním, co se jim zlíbilo; tak i Syn člověka bude od nich trpět.“ Tehdy učedníci pochopili, že mluvil o Janu Křtiteli. (Matouš 17,10-13)

Ale adventisté sedmého dne chápou, že Boží lid v posledních dnech je srovnatelný s Eliášem, „obnovuje všechny věci“ a „připravuje cestu“ pro druhý Ježíšův příchod. Tato role Boží církve na konci časů je známá jako třetí Eliáš, nebo poslední Eliáš. Ellen Whiteová to prohlašovala od začátku v Raných spisech, a později ve svém životě spojila toto Eliášovo dílo s více aspekty, jako je zdraví.

„Jan přišel v duchu a moci Eliáše, aby oznámil první příchod Ježíše. Bylo mi poukázáno na poslední dny a viděla jsem, že Jan představuje ty, kteří by měli vyjít v duchu a moci Eliáše, aby zvěstovali den hněvu a druhý příchod Ježíše.“ Rané spisy 155.1

„Po léta Pán upozorňoval svůj lid na zdravotní reformu. Toto je jedna z velkých větví práce díla přípravy na příchod Syna člověka. Jan Křtitel vyšel v duchu a moci Eliášově, aby připravil cestu Pánu a obrátil lid k moudrosti spravedlivých. Byl zástupcem těch, kteří žijí v těchto posledních dnech, kterým Bůh světil posvátné pravdy, aby je předkládali lidem, aby připravili cestu pro druhé zjevení Krista. Jan byl reformátorem. Anděl Gabriel, přímo z nebe, přednesl rozpravu o zdravotní

reformě otci a matce Jana. Řekl, že by neměl pít víno, ani opojný nápoj a že by měl být od svého narození naplněn Duchem svatým.” 3T 61.1

Pamatujeme si, že zdravotní reforma v církvi adventistů byla objevena nejprve prostřednictvím čistých a nečistých pokrmů z knihy Leviticus a poté se přešlo k původní stravě z Edenu popsané v Genesis – obě knihy jsou součástí Tóry, tj. Mojžíšova zákona.

V Novém zákoně nemusí být žádné starozákonní proroctví, které by bylo jasnější. Nejen, že Ježíš přímo odpověděl na otázku učedníků, ale anděl Páně přímo cituje Malachiáše 3,24, poslední verš Starého zákona, Zachariášovi, otci Jana Křtitele.

Anděl mu řekl: „Neboj se, Zachariáši, neboť tvá prosba byla vyslyšena; tvá manželka Alžběta ti porodí syna a dáš mu jméno Jan. Budeš mít radost a veselí a mnozí se budou radovat z jeho narození. Bude veliký před Pánem, víno a opojný nápoj nebude pít, už od mateřského klína bude naplněn Duchem svatým. A mnohé ze synů izraelských obrátí k Pánu, jejich Bohu; sám **půjde před ním v duchu a moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k synům a vzpurné k moudrosti spravedlivých a připravil Pánu lid pohotový.**“ (Lukáš 1,13-17)

Vidíme tedy důležitost tohoto proroctví, a že je jistě určeno i nám na konci časů. Samotné proroctví v Malachiášovi prohlašuje jazykovým obratem „velký a strašný den Hospodinův“, že se vztahuje na 2. příchod.

„Hle, posílám k vám proroka Elijáše, dříve než přijde den Hospodinův veliký a hrozný. On obrátí srdce otců k synům a srdce synů k otcům, abych při svém příchodu nestihl zemi klatbou.“ (Malachiáš 3,23-24)

Existuje však nějaký aspekt tohoto proroctví, na který jsme zapomněli? Něco, co by bylo zřejmé církvi v době Ježíše, že to nebylo třeba zmiňovat, ale nám dnes to tak zřejmé není? Jaký je největší rozdíl mezi Židy v Ježíšově době a námi? Není to naše odlišné chápání zákona? Pro Židy to bylo neuvěřitelně důležité a ctěné – jejich problém nebyl v tom, že to odmítli, ale v tom, že to bylo nesprávně pochopeno a mylně interpretováno, zbaveno milosti, milosrdenství a soucitu. Ale církev na konci časů zcela odmítla zákon, zejména zákony o

zdraví, které nám byly dány k požehnání. Petr bez obalu prohlásil, že nikdy nejedl žádné nečisté jídlo, ale pro nás nic takového jako čisté a nečisté neexistuje.

Nejenže se nemoc přenáší z generace na generaci, ale rodiče svým dětem odkazují své vlastní špatné návyky, své zvrácené choutky a zkažené vášně. Lidé se pomalým tempem učí moudrosti z minulosti. Podivná absence principu, která charakterizuje současnou generaci, nerespektování zákonů života a zdraví, je udivující. I když znalosti těchto věcí lze snadno získat, převládá politováníhodná nevědomost. Hlavní obava většiny je: „Co budu jíst?“ „co budu pít?“ a „čím budu oblečen?“ Bez ohledu na to, co bylo řečeno a napsáno o důležitosti zdraví a prostředcích k jeho zachování, je chuť k jídlu velkým zákonem, který ovládá muže a ženy. {RH 13. prosince 1881, odst. 5}

Lidé hynou pro nedostatek poznání. Poznání, že Bůh chce, abychom to přijali, je uvedeno ve stejném důležitém proroctví v Malachiášovi 3, které nám říká, abychom „pamatovali“:

Malachiáš 3:22 (CEP) začíná takto: „**Pamatujte na zákon mého služebníka Mojžíše, jemuž jsem vydal na Chorébu pro celého Izraele *nařízení a práva*¹.**“

A když si připomeneme Mojžíšův zákon, všechno, včetně ustanovení a nařízení, jak nám je David na smrtelné posteli uložil, můžeme začít znovu získávat tato zaslíbení:

„**Světlem pro mé nohy je tvé slovo**, osvětluje **moji stezku.**“
(Žalm 119,105)

„Vždyť **příkaz je světlem a vyučování osvětluje**, domluvy a kárání jsou cesty k životu.“ (Příslaví 6,23)

„Tehdy půjdeš bezpečně svou cestou, **tvá noha se neporaní.**“ (Příslaví 3,23)

¹ CSP ustanovení a nařízení; B21 pravidla a ustanovení; MPCZ ustanovení a práva

„Hospodinův zákon je dokonalý, udržuje při životě. Hospodinovo svědectví je pravdivé, nezkušený jím zmoudří.“ (Žalm 19,8)

„**Hospodinova ustanovení jsou přímá**, jsou pro radost srdci. Hospodinovo **přikázání je ryzí**, dává očím světlo.“ (Žalm 19,9)

„nad zlato vzácnější, nad množství ryzího zlata, sladší než med, než včelí med z plástve.“ (Žalm 19,11)

„Ano, miluji tvá přikázání víc než zlato, víc než zlato ryzí.“ (Žalm 119,127)

Komentář adventistů sedmého dne k Bibli; Svazek 4, strana 1133, vysvětluje pojem „**Pamatuj si**“ následovně: „Je důležité, aby prorok, který uzavírá starozákonní kánon, zdůrazňoval nutnost a důležitost dodržování Božích pokynů pro Jeho lid na hoře Choréb (viz Lv 26; Dt 28). Je také důležité, že ‚Mojžíšův zákon‘ měl hrát důležitou roli při pomoci lidem připravovat se na den Páně.“

„Kde najdeme vznešenější, čistší a spravedlivější zákony, než jaké jsou uvedeny v knihách zákonů, v nichž je zaznamenáno poučení dané Mojžíšovi pro děti Izraele? Z jakého jiného zdroje můžeme shromáždit, jaký jiný zdroj můžeme získat takovou sílu nebo se naučit tak ušlechtilé vědě? Jaká další kniha naučí lidi tak dobře, jak milovat Boha, bát se ho a poslouchat ho? Která další kniha studentům představuje vznešenější vědu, úžasnější historii? Jasně zobrazuje spravedlnost a předpovídá důsledky neloajality vůči Jehovově vůli.“ E. G. Whiteová, *Rady rodičům, učitelům, studentům*, s. 428.2

Kráčel po cestách mého Nebeského Otce

„I kdyby mě opustil můj otec, moje matka, Hospodin se mě vždy ujme.“ (Žalm 27, 10)

Moje prababička zemřela v roce 1980. Jedna z mých tet mi řekla, abych šel hledat svou matku na farmy kolem Bloemfonteinu. Tehdy jsem byl ve standardní 4 (v JAR v 6. třídě). V tak mladém věku to pro mě bylo velmi ničující. Abych usnul, tak jsem probrečel mnoho nocí. Jedna z otázek, kterou jsem si často kladl, byla: Kdo se o mě postará? Proč se mi to děje?

Nyní, když jsem se ohlédl zpět, jasně jsem viděl ruce mého nebeského Otce, které mě vedly po cestě. Zpočátku jsem se divil, proč jsem čelil tolika potížím, ale teď to chápu. Takováto zaslíbení mě utěšovala. Díky Tati.

„Otec sirotků, obhájce vdov je Bůh v obydlí svém svatém.“
(Žalm 68,6)

Náš Otec nám dává jasné pokyny ve svém slově. Ježíš požádal svého Otce, který je naším Otcem: „Posvět' je (nás) pravdou; tvoje slovo je pravda..“ Jan 17,17. Kristus říká skrze Šalomouna v knize Přísloví: „Vždyť jsem vám předal výborné znalosti, moje učení neopouštějte.“ Přísloví 4,1-2. Proč? „(já) jsem býval *jako* syn při svém otci, útlý a jediný před tváří své matky.“ (Přísloví 4, 3; MPCZ)

„... význam židovského hospodářství [jiné překl. starozákonních obřadů] ještě není plně pochopen. V jeho obřadech a symbolech jsou předstíněny obrovské a hluboké pravdy...“ E. G. Whiteová, *Kristova podobenství*,s. 133.

„Do Božího města nikdy nevstoupí nikdo, kdo nebude ctít ustanovení jeho vlády.“ E. G. Whiteová, *Znamení doby*, 15. prosince 1887.

Je toho víc, co bychom měli pochopit? Existují požehnání ze zákona, která ještě musíme přijmout?

„Ta živá slova (slova života) jsou tělo a krev Syna Božího, ačkoli mezi nimi tehdy nebyl ukřižován. Jeho Dílo jakožto zástupce (náhradník) za všechn hřích bylo jedinou nadějí starověkého Izraele, a poté, co se Boží plán naplnil smrtí Krista, sepsali svatí muži Nový zákon, když jste byli pohnuti Duchem Božím. Toto dodatečné požehnání, tedy Písma Nového zákona, bylo dáno, ne

proto, aby ten Starý mohl být zavržen, ale aby se **světlo Nového zákona mohlo odrazit zpět do minulých věků a dát tak význam celému židovskému hospodářství** [jiné překl. starozákonním obřadům].” E. G. White, *Manuscript Releases Sv. 2*, s, 44, odst. 2

Nový zákon je naším jasným světlem a průvodcem, který nás vede zpět do Starého zákona, abychom skutečně pochopili jeho význam. Pouze v životě Kristově lze porozumět spisům Starého zákona.

Někteří lidé tvrdí, že věří pravdám Starého zákona a učí jim, přitom však zavrhnou Nový zákon. Jestliže odmítají přijmout učení Ježíše Krista, dokazují, že nevěří ani tomu, co řekli patriarchové a proroci. Spasitel prohlásil: „Kdybyste opravdu věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně, neboť on psal o mně” (Jan 5,46). Proto i jejich vyučování Starého zákona postrádá svou pravou sílu.

Podobného omylu se dopouštějí také mnozí lidé, kteří tvrdí, že věří a hlásají evangelium, přitom však odkládají stranou Písma Starého zákona, o nichž Kristus řekl: „Ona svědčí o mně” (Jan 5,39). Tím, že zavrhnou Starý zákon, zavrhnou ve skutečnosti i Nový, neboť oba jsou částí nedělitelného celku. Nikdo nemůže pravdivě představovat Boží zákon bez evangelia ani evangelium bez zákona. Zákon je ztělesněné evangelium a evangelium je zákon bez závoje (neboli vysvětlený zákon). Zákon je kořenem, evangelium vonným květem a plodem, které zákon přináší.

Starý zákon osvětluje Nový a Nový zákon osvětluje Starý. Každý z nich zjevuje Boží slávu v Kristu. Oba obsahují pravdy, které tomu, kdo je opravdově hledá, budou neustále zjevovat nové hloubky významu. *Kristova podobenství* s. 60.3-5

Některá ustanovení bez problémů přijímáme, jako například následující:

„Neroznášej pomluvy. Nepomáhej darebákovi křivým svědectvím.
(2) Nepřikláněj se k většině v žádné špatnosti. Nevypovídej u soudu pod vlivem většiny.” (Exodus 23,1-2; B21)

Jsou však ještě další, na které jsme zapomněli? Pamatujeme si, že Židé, kteří byli povoláni z Babylonu a dostali svatý úkol znovu postavit chrám, zapomněli mnoho ze Zákona a ten bylo třeba rekultivovat.

„**Sestoupil jsi na horu Sínaj a mluvil jsi s nimi z nebes.** Dal jsi jim **správná nařízení** a **spolehlivé zákony, dobrá ustanovení a příkazy.** Dal jsi jim poznat svou **svatou sobotu** a dal jsi jim prostřednictvím svého otroka Mojžíše **příkazy, ustanovení a zákon.**” (Nehemjáš 9,13-14; ČSP)

Proč poexilový ostatek potřeboval opět získat zákon, proč mít více zákona, proč “zákon rozšířit”? Protože více zákona umožňuje lepší diagnostiku a pochopení hříchu, který pak vyznáváme a dostáváme více milosti:

K tomu navíc přistoupil zákon, aby se provinění rozmohlo. A kde se rozmohl hřích, tam se ještě mnohem více rozhojnila milost, aby tak jako vládli hřích a přinášel smrt, vládla ospravedlněním milost a přinášela věčný život skrze Ježíše Krista, našeho Pána. (Římanům 5,20-21)

Ale pokud se necítíme „chudí v duchu“, pak nebudeme potřebovat více milosti, a tudíž ani více zákonů, které by nám ukázaly, jak správně chodit ve světle zákona. Toto je laodicejská kletba.

„Vždyť říkáš: Jsem bohat, mám všechno a nic už nepotřebuji! A nevíš, že jsi ubohý, bédný a nuzný, slepý a nahý. Radím ti, abys u mne nakoupil zlata ohněm přečištěného, a tak zbohatl; a bílý šat, aby ses oblékl a nebylo vidět tvou nahotu; a mast k potření očí, abys prohlédl.” (Zjevení 3,17-18)

Výsledek hledání sebe sama

Jsme tělesní a padlí od přirozenosti. Když rozpoznáme svou potřebu a jsme pokřtěni, neznamená to, že rozumíme všemu – ve skutečnosti nerozumíme téměř vůbec ničemu. Dílo posvěcení je progresivní neboli postupné. Dokonce i andělé potřebovali čas, aby pochopili úplný obraz velkého sporu.

„...tvrzení, které satan šířil v nebi, že zákon Boží utlačuje stvoření Boží a stojí v cestě jejich štěstí.” E.G. Whiteová, *Velký spor* s. 529.1.

„**Ten spor začal v nebi ohledně Božího zákona a od vyhnání Satana z nebe na zemi se zde udržuje ... Boží zákon byl dán k usměrnění našeho chování a je dalekosáhlý ve svých**

zásadách... Ta velká kniha zákonů (nařízení) je pravda a pouze pravda; neboť s neomylnou přesností popisuje historii Satanova podvodu a zkázu jeho následovníků. **Satan tvrdil, že je schopen předložit zákony, které jsou lepší než Boží ustanovení a nařízení, a byl vyloučen z nebe.,” E. G. Whiteová, *Review and Herald*, 17. července 1890, s. 10**

Cílem našeho vyučování je láska z čistého srdce, z dobrého svědomí a z upřímné víry. Od toho se někteří odchýlili a dali se na prázdné řeči. Chtějí být učiteli zákona a nechápou ani svá vlastní slova ani podstatu toho, o čem s takovou jistotou mluví. Víme, že zákon je dobrý, když ho někdo užívá správně. (1 Timoteova 1, 5-8)

Protože jsme zdědili padlou mysl Adama, který uvěřil Satanovi, také my přirozeně vidíme Boží zákon jako utlačující a proti nám. Když začneme důvěřovat Bohu, začneme přijímat jeho zákony, ale je pro nás těžké přijmout je všechny – je až příliš snadné postavit si vlastní měřítko místo toho Božího. Kolik dnešních křesťanů, když se jim ukazuje inspirovaný text s podrobným popisem toho, co se od nich požaduje nad rámec jejich tradic, nazývá tento zákon otroctvím a nevolnictvím? Je Mojžíšův zákon otroctvím a nevolnictvím pro Ježíše? Nebo je to mysl odpůrce vlády a vlády Boží – Lucifera, té bytosti, která necítila žádnou vděčnost vůči zákonu a viděla v něm spíše omezení než pozeňání a svobodu.

„Když bylo oznámeno, že musí být se všemi svými příznivci z místa blaženosti vypuzen, prohlásil vůdce vzbouřenců směle, že zákonem Stvořitelovým pohrdá. Znovu opakoval své tvrzení, že andělé nemají zapotřebí dozoru, nýbrž mají být ponecháni, aby jednali podle své vlastní vůle, která je vždy povede správnou cestou. Odsoudil božské předpisy jako omezení jejich svobody a prohlásil, že jeho úmyslem je dosáhnout zrušení zákona, aby nebeské zástupy zbavené tohoto omezení mohly postoupit do vyššího, slavnějšího stupně bytí.“ E. G. Whiteová, *Velký spor*, s. 356.

„Všem stvořeným rozumným bytostem se odhalují následky vzpoury, ovoce nedbání božských ustanovení.” E. G. Whiteová, *Velký spor*, s. 476.

“Velký Bůh má zákon, kterým řídí Svě království, a ti, kteří tento zákon pošlapou, jednoho dne zjistí, že jsou podrobeni jeho ustanovením.” *Základy křesťanské výchovy*, s. 331.

Svatá ustanovení, která satan nenávidí a která se snaží zrušit, bude pak ctít celý nevinný vesmír.” E. G. Whiteová *Patriarchové a Proroci*, s. 250.

„Bůh nepřijme do svého království a nedá věčný život těm, kteří v tomto životě nepodléhají Jeho zákonům a ustanovením.” *Znamení doby*, 8.září 1887.

Bez ohledu na naše církevní přesvědčení nebo systémy víry jsme všichni povoláni dodržovat zákon našeho nebeského Otce. Vzpomeňte si, co k nám Šalomoun prohlásil: **“Závěr všeho, co jsi slyšel: Boha se boj a jeho přikázání zachovávej; na tom u člověka všechno závisí.”** (Kazatel 12,13). Pokud se bojíte Boha, pak je nejlepší, abyste dodržovali jeho přikázání, všechna jeho přikázání, včetně jeho ustanovení a soudů, které osvětlují jeho zákon více.

„K zákonu (**Tóra**) a ke svědectví (**svědek**)! Nebudou-li mluvit podle tohoto slova, tak v něm pro ně není **úsvit/světlo**”. (Izajáš 8,20; ČSP)

Zákon ve Starém a Novém testamentě

Zákonu říkáme Tóra, hebrejské slovo, ale jak se toto slovo vztahuje na Nový zákon, který byl napsán v řečtině, ne v hebrejštině? Za prvé, původní semitské struktury a myšlenkové vzorce, které jsou základem řeckého textu, jsou v řeckém textu často ještě rozeznatelné. Vidíme to na tom, jak je Starý zákon citován v Novém zákoně. Řecké slovo „nomos“ (Zákon/Tóra) však může čas od času představovat i jiné výrazy nebo myšlenky než Tóra v mesiášských spisech (Nový zákon). Použití řeckého slova přineslo do studia teologie řecké filozofické myšlenky, neboť mnozí filozofové po stovky let používali slovo „nomos“ způsobem, který nebyl biblický ani nesouvisel s Jehovou. Tento helénsko-pohanský (optický) objektiv způsobil mnoho nepochopení Písem. Proto musíme být opatrní při čtení Bible a snažit se porozumět tomu, co Bůh má na mysli zákonem, prostřednictvím srovnávání Písma s Písmem, spíše než vnášet naše vlastní kulturně-filozoficko-právní chápání, která nejsou biblická. Nejdokonalejší znázornění vztahu člověka k zákonu je v životě, kterým žil Ježíš Kristus, když byl na této zemi.

Řídit se Božími ustanoveními ve skutečnosti znamená naslouchat hlasu našeho nebeského Otce a dělat to, co On považuje za správné. Pochopení zákona je klíčové pro udržení blízkého milostného vztahu s Ním – tohle znamená sdílet a vyznávat se v důvěře jako tomu je mezi nějakým otcem a synem – a tento zákon je zásadní pro naše blaho a blaho lidí kolem nás, proto se budeme snažit vykreslit tento zákon v tak pozhnaném a světle, jak je to jen možné.

„Toto jsou příkázání, nařízení a práva, kterým vás Hospodin, váš Bůh, přikázal vyučovat, abyste je dodržovali v zemi, do níž táhnete a kterou máte obsadit: Aby ses bál Hospodina, svého Boha, a bedlivě dbal na všechna jeho nařízení a příkazy, které ti udělím, ty i tvůj syn a tvůj vnuk, po všechny dny svého života, abys byl dlouho živ. Poslouchej je, Izraeli, a bedlivě je dodržuj. Tak se ti povede dobře a velmi se rozmnožíte v zemi oplývající mlékem a medem, jak ti přislíbil Hospodin, Bůh tvých otců. Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný. **Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou. A tato slova, která ti dnes přikazuji, budeš mít v srdci. Budeš je vštěpovat svým synům** a budeš o nich rozmlouvat, když budeš sedět doma nebo půjdeš cestou, když budeš uléhat nebo vstávat. Uvážeš si je jako znamení na ruku a budeš je mít jako pásek na čele mezi očima. **Napíšeš je také na veřeje svého domu a na své brány.**” (Deuteronomium 6,1-9)

Když slyšíme slovo zákon, vybavíme si ho ve smyslu češtiny. Slovo Tóra má ale mnohem širší význam. Je odvozeno od slova **jarah**, které má významy **„házet“**, **„položít základy“**, **„pokropit“**, **„zalévat“**, **„vysílat ruku“**, **„ukazovat“**, **„naznačit“**, **„učit“**, **„poučit“** (Gesenius).

Účel Božího zákona v Božím království se liší od jeho účelu v lidských královstvích. Lidské zákony se většinou používají v negativním slova smyslu, k ovládnání toho, co je v nás nejhorší, a jsme-li patřičně zralí, nelze morálně mnoho získat studiem ustanovení nějaké země. Ale Boží zákon nás učí, zalévá nás, činí nás zralejšími a stabilnějšími. Je vyšší a vznešenější než lidský zákon, duchovní ve srovnání s našimi tělesnými zákony. Abychom jim porozuměli, vyžaduje to úplně milovat Boha, jak je uvedeno ve výše uvedeném biblickém verši.

Divíme se, proč naše děti nechodí ve víře svých otců. Proč je tak těžké je ukáznit, proč je tak snadno přitahuje svět, proč mají tak malou víru a úctu

k Bohu? Čím to je, že lidé jiných náboženství často více věří ve své bohy než my křesťané v našem Otci v nebi? Ellen Whiteová uvádí důvod:

Otcové a matky, kteří tvrdí, že jsou křesťané a kteří neplnili slova Kristova, nevzdělávali a necvičili své děti správným návykům, tak je nevychovávali k lásce a bázni před Bohem, jak jim Bůh přikázal. **“Slova Mojžíše k Izraeli, vztahující se k ustanovením a soudům Hospodinovým , jsou také slovo Boží pro nás; říká: „Zachovejte je a číňte je; neboť toto je vaše moudrost a vaše rozumnost před očima národů, které uslyší všechna tato nařízení a řeknou: Tento velký národ je jistě moudrý a rozumný lid...”** *Znamení doby*, 21. března 1895.

Nezapomeňte, že když na Sinaji byly vydány ustanovení a soudy, tak je nevymyslel Mojžíš, ale jemu je dal Bůh. Právě tomuto zákonu, danému ve vztahu k naší minulé zkušenosti, máme učit naše děti. Ale místo toho ignorujeme zákony a zapomínáme na naši historii a naše děti zpochybňují Boží vládu nebo ji považují za svévolnou a bez rozumného právního precedentu. Ellen Whiteová často popisuje tento smutný stav jako neschopnost „uvažovat z příčiny na následek.”

Kdo dal tyto příkazy? — Byl to Pán Ježíš, zahalený v oblakovém sloupu. Předložil lidu jediné skutečné měřítko charakteru, kterým je Boží zákon. „Až se tě tvůj syn v budoucnu zeptá: ‚Co to jsou ta svědectví, nařízení a práva, která vám přikázal Hospodin, náš Bůh?‘, odvětiš svému synu: ‚Byli jsme faraónovými otroky v Egyptě a Hospodin nás vyvedl z Egypta pevnou rukou.‘ (Dt 6,20-21) Pán přikázal rodičům, aby dětem vštěpovali jeho minulé jednání s nimi, protože mocné Boží skutky měly být stále aktuální v jejich mysli. „A Hospodin nám přikázal, abychom činili všechna tato nařízení, abychom se báli Hospodina, svého Boha, [ne s bázni otrockou, ale] pro naše dobro vždy, aby nás zachoval naživu, jako je tomu dnes. A bude to naše spravedlnost, budeme-li dodržovat všechna tato přikázání před Hospodinem, svým Bohem, jak nám přikázal.” {ST March 21, 1895, par. 3}

Bohem vyvolený lid

I řekl Hospodin Abramovi: „Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu. Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velké učiním tvé jméno. Staň se požehnáním! Požehnám těm, kdo žehnají tobě, proklejí ty, kdo ti zlořečí. V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země.“ (Genesis 12,1-3)

Když si náš nebeský Otec vybíral lid pro sebe, nebylo to na základě toho, jak vypadáte, kolik peněz máte v bance nebo kolik titulů máte za svým jménem. Vše výše uvedené je pro našeho Otce irelevantní. Máte vlastnosti, které měl Abram? Abram věřil slibům, které mu Bůh dal, a chápal vztah poslušnosti a požehnání.

„Tak se naplnilo Písmo: „Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost a byl nazván „přítelem Božím“.“ (Jakub 2,23)

„Což jsi to nebyl ty, náš Bože, jenž jsi vyhnal obyvatele této země před Izraelem, svým lidem? Dal jsi ji navěky potomkům Abrahama, svého přítele.“ (2. Paralipomenom 20,7)

„A ty, Izraeli, služebníku můj, Jákobe, tebe jsem vyvolil, potomku Abrahama, mého přítele“ (Izajáš 41,8)

„To proto, že **Abraham uposlechl mého hlasu a dbal na to, co jsem mu svěřil: na má přikázání, nařízení a zákony.**“ (Genesis 26,5)

„Abraham věřil, a proto uposlechl, když byl povolán, aby šel do země, kterou měl dostat za úděl; a vydal se na cestu, ačkoli nevěděl, kam jde.“ (Židům 11,8).

Pamatujeme si na prosbu našeho Spasitele Ježíše, abychom ho milovali, abychom zachovávali jeho přikázání (Jan 14,15). To není žádný sobecký požadavek. Ježíš chce, aby se nám dařilo, a proto čerpá ze síly lásky, která nás přivádí k přikázáním. „My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás.“ (1 Jan 4,19)

Slovo Mojžíšovo je Slovo Boží pro nás

Židé od Ježíšovy doby až do dneška začlenili do svých zákonů mnoho lidských nařízení – mísili lidské myšlenky s moudrostí Boží. Ježíš přišel zvednout toto nevyžadované břemeno. Například pro „zachování“ ŠABATU Židům jejich rabíni říkají, aby nepoužívali své telefony, že nemohou nic zapínat nebo vypínat co funguje na elektřinu, brát knihy ven atd. atd. – což v nich vyvolává pocit, že je nemožné tyto zákony dodržovat. Ale Bůh říká, že On vepíše SVŮJ zákon do našich srdcí. Nemáme studovat lidské zákony, ale je to zákon, který je v inspirovaných spisech, kde musíme prosit Boha, aby nám ho pomohl pochopit; zejména jeho význam pro nás dnes. To je třeba dělat s pokorou a dělat to individuálně, ne jako zbraň k posuzování ostatních.

„Slova Mojžíše k Izraeli, vztahující se k ustanovením a soudům Hospodinovým, jsou také slovem Božím pro nás...” *Znamení doby*, 21. května 1895.

„Boží lid má dnes studovat a poslouchat pokyny dané Mojžíšovi pro starověký Izrael, s jejich ostrými, pevnými obrysy.” *Komentář adventistů sedmého dne k Bibli, sv. 1, str. 1103.4.*

Mojžíš, viditelný vůdce Izraelitů, byl vpuštěn do tajných rad Nejvyššího. Lidé dostali důkaz, že Mojžíš **skutečně mluvil s Bohem a přijal od Něj pokyny, které jim byly dány.** (Letter 259, 1903) 1BC 1103.5.

„Jestliže neúmyslně nedodržíte některý z příkazů, které udělil Hospodin Mojžíšovi,” (Numeri 15,22)

„A kdyby byli Abrahamovi potomci dodržovali smlouvu, jejímž důkazem nebo zástavou byla obřízka, nikdy by se nedopustili modlářství a nebyli by nuceni sestoupit do Egypta; a nebylo by nutné, aby Bůh hlásal zákon ze Sinaje a ryl jej na kamenné desky a **střežil ho podle určitých pokynů v soudech a ustanoveních daných Mojžíšovi.**” *Duch prorocký, Sv.1, s. 264, odst. 2.*

„Židé se stali neznalými skutečnosti, že slovo „Zákon“ skutečně znamená ‚spravedlnost, jež pochází od Boha‘, avšak proto, že ho interpretovali jako doménu segregace od zbytku lidstva, proměnili ho ve svou ‚vlastní‘ spravedlnost.” David J. Bosch, *Transforming Mission Paradigm Shifts in Theology of Mission* p.157.

Pavel popisuje stav lidí, kteří si myslí, že milují Boha, ale zaměnili své vlastní měřítko spravedlnost za Boží měřítko spravedlnosti:

„Bratří, toužím z celého srdce a modlím se k Bohu, aby Izrael došel spásy. Vždyť jim mohu dosvědčit, že jsou plni horlivosti pro Boha, jenže bez pravého poznání. Nevědí, že spravedlnost je od Boha, a chtějí uplatnit svou vlastní; proto se spravedlnosti Boží nepodřídili.“ (Římanům 10,1-3)

„A tak až podnes, když se čte Mojžíš, leží na jejich srdci závoj. Avšak ,když se obrátí k Pánu, je závoj odstraněn.“ (2. Korintským 3, 15-16)

„Než Izraelité vstoupili do zaslíbené země, Bůh je varoval, aby nezapomněli, že požehnání, z kterých se tam budou těšit, pokud s Ním budou spolupracovat, budou přicházet jako božské dary.“
Komentář adventistů sedmého dne k Bibli, sv. 4, str. 31.

„Střež se však, abys nezapomněl na Hospodina, svého Boha, a nepřestal dbát na jeho přikázání, práva a nařízení, která ti dnes udílím.“ (Deutoronomium 8,11)

„Neochota Izraele podřídít se Božím omezením a požadavkům jim do značné míry bránila dosáhnout vysokého standardu, kterého si On přál dosáhnout.“ *Komentář adventistů sedmého dne k Bibli, sv. 4, str. 32.*

Knihy otevřeny byly.

Jaké knihy? Některé vám možná přijdou na mysl. Kdykoli jsou knihy otevřeny, znamená to pouze jednu ze dvou věcí. Jste zaneprázdnění čtením nebo jste zaneprázdnění zkoumáním něčeho. Prorok Daniel pro nás roztáhl závěsy nebes, aby nám dal obraz soudu v nebi, až budou knihy otevřeny.

„Řeka ohnivá proudila a vycházela od něho, tisíce tisíců sloužily jemu a desetitisíce desetitisíců stály před ním. Zasedl soud a **byly otevřeny knihy.**“ (Daniel 7,10)

Víme z paměti, že existuje **kniha života** a **kniha pamětná**.

„Kristus společně se svým lidem soudil bezbožné mrtvé. **Srovnávali jejich činy s knihou zákona, se Slovem Božím** a rozhodovali o každém případě podle skutků, jichž se dopouštěli za svého života.” E. G. Whiteová, *Rané spisy*, s. 290.3.

„Budou otevřeny knihy, a to - **knihy života a knihy smrti. Kniha života obsahuje dobré činy svatých a kniha smrti obsahuje zlé skutky bezbožných. Tyto knihy budou srovnávány s knihou zákona, s Biblií** a podle toho budou lidé souzeni.” *Rané spisy*, s. 52

„Ježíš byl oním andělem zahaleným ve dne v oblakovém sloupu a v noci v ohnivém sloupu a On dal zvláštní pokyn, **aby Hebrejci vyučovali zákonu Božímu, jenž byl dán, když byl položen základ země**, když jitřní hvězdy zpívaly společně a všichni synové Boží jásali.” 1SM s. 315.2

„Byl dán příkaz, necht' ten, jenž bude sedět na trůně Izreele, **“vypíše sobě” z ustanovení Jehovových** “do knihy z té, kteráž bude před obličejem kněží Levitských”. “Bude jej míti při sobě,” pravil Hospodin, “a čisti jej bude po všechny dny života svého, aby se naučil báti Hospodina Boha svého, a **aby ostříhal všech slov zákona tohoto i ustanovení těch, a činil je**; aby nepozdvihlo se srdce jeho nad bratří jeho, a neuchýlilo se od přikázání napravo aneb nalevo, aby dlouho živ byl v království svém, on i synové jeho uprostřed Izraele.” (5. Moj 17,18-20) E. G. Whiteová, *Proroci a králové*, s. 52 {PK 34.3}

Zahrnují tyto *ustanovení*, které máme dodržovat, i svátky? Neříká se jim snad ustanovení? Zde je několik ukázek.

Nekvašený chléb

Až do toho dne, kdy přinesete dar svému Bohu, nebudete jíst chléb ani zrní pražené ani čerstvé. **To je provždy platné nařízení pro všechna vaše pokolení ve všech vašich sídlištích.** (Leviticus 23,14)

Letnice

V týž den svoláte lid. Budete mít **bohoslužebné shromáždění**; nebudete konat žádnou všední práci. To je

provždy platné nařízení pro všechna vaše pokolení ve všech vašich sídlištích. (Leviticus 23,21)

Den smíření

Nebudete vykonávat žádnou práci! To je **provždy platné nařízení pro všechna vaše pokolení** ve všech vašich sídlištích. (Leviticus 23,31)

Svátky stánků

Nuže, patnáctého dne sedmého měsíce, když sklídíte zemskou úrodu, budete po sedm dnů slavit slavnost Hospodinovu. Prvního dne bude slavnost odpočinutí i osmého dne bude slavnost odpočinutí. (40) Prvého dne si vezmete plody ušlechtilých stromů, palmové ratolesti, větve myrtových keřů a potůčnických topolů a sedm dní se budete radovat před Hospodinem, svým Bohem. (41) Tuto slavnost budete Hospodinu slavit po sedm dní v roce. **To je provždy platné nařízení pro všechna vaše pokolení.** Budete ji slavit v sedmém měsíci. (Leviticus 23,39-41)

Co na to říká Duch prorocký?

Znovu se lidu připomíná svatá závaznost soboty. Ustanovují se výroční svátky, v nichž se všichni muži izraelští shromáždí před Hospodinem, aby mu přinesli své děkovné oběti a první plody své úrody. Byl podán smysl všech těchto opatření: **nebyla pouhým svévolným vrchnostenským rozhodnutím, nýbrž byla vydána pro dobro Izraele.** Hospodin pravil: "Lid svatý budete mi." (2. Moj 22,31), hodný svatého Boha. *Patriarchové a proroci*, s. 226.2

„Nemáme Bohu slavit svaté svátky? Neměli bychom ukázat, že máme určité nadšení pro Jeho službu? S velkolepým, zušlechťujícím tématem spásy, které máme před sebou, budeme chladní jako sochy z mramoru? Pokud se lidé dokážou tak rozčillit kvůli zápasové hře kriketu, koňským dostihům nebo kvůli hloupým věcem, které nikomu nepřinášejí nic dobrého, zůstaneme bez pohnutí, když se před námi rozvine plán spásy? **At' mají škola a**

církev od nynějška slavnosti radosti pro Pána.” *Special Testimonies on Education*, strany 77-82

„**Mojžíš napsal tyto soudy a ustanovení z úst Boha, když s ním byl na hoře. Pokud by se Boží lid řídil zásadami Desatera,** nebylo by zapotřebí konkrétních pokynů daných Mojžíšovi, které napsal do knihy, a které se týkají jejich povinnosti vůči Bohu a vůči sobě navzájem. Definitivní pokyny, které dal Hospodin Mojžíšovi, pokud jde o povinnosti jeho lidu vůči sobě navzájem a vůči cizinci, jsou zjednodušené zásady deseti přikázání, a dané určitým způsobem, aby se nemohli mýlit.” 3SG 299.3

Síly nepřátel nabývají na intenzitě, a jako lid jsme mylně prezentováni; ale zdalipak se neshromáždíme společně ve své síle a nepřijdeme na slavnost stánků? Nepovažujme tuto záležitost za málo důležitou, ale ať je na zemi armáda Páně, aby zastupovala dílo a věc Boží v Austrálii. Ať se v takové chvíli nikdo neomlouvá. Jedním z důvodů, proč jsme určili, že se táborové setkání bude konat v Melbourne, je to, že si přejeme, aby se lidé z tohoto okolí seznámili s našimi doktrínami a pracemi. Chceme, aby věděli, jací jsme a čemu věříme. Ať se každý modlí a dá svou důvěru Bohu. Bible Echo, 8.prosinec 1893 odst. 5

Je určitě pravda, že Ellen Whiteová neslavila svátek stánků v souladu s kalendářem Tóry, avšak vidíme, jak tento princip uplatňovala. Proč Ellen Whiteová přímo obhajovala zachování svátků pouze v principu, ale nikoliv podle kalendáře? Je to proto, že církev adventistů jakožto hnutí ještě nenašla onu knihu zákona.

Jak byl ztracený zákon nalezen

„Když se vynášelo stříbro, které bylo doneseno do Hospodinova domu, **nalezl kněz Chilkiáš knihu Hospodinova zákona, vydaného skrze Mojžíše.**Chilkiáš ohlásil písaři Šáfanovi: „**Nalezl jsem v Hospodinově domě knihu Zákona.**“ Chilkiáš dal tu knihu Šáfanovi.Šáfan knihu přinesl králi a podal králi o tom hlášení: „Tvoji služebníci vykonali vše, co jim bylo uloženo.“ (2. Paralipomenon 34,14-16)

Příběh Jošiáše má pro adventisty zvláštní význam, protože je posledním příběhem, o kterém Ellen Whiteová psala v *Review and Herald*, než zemřela. Její závěrečná slova jsou významná a jsou pro nás plná poučení.

Podobně jako u Josiáše „nebylo před ním krále, který by se obrátil k Hospodinu celým svým srdcem, celou svou duší a vší silou podle celého Mojžíšova zákona; ani po něm nepovstal nikdo jemu podobný. Hospodin se však neodvrátil od zuřivosti svého velkého hněvu, . . . kvůli všem provokacím, kterými ho Manasses vyprovokoval.“ (2. Král 23,25,26). **Rychle se blížila doba, kdy měl být Jeruzalém zcela zničen a obyvatelé země odvečeni do zajetí do Babylóna, aby se tam naučili lekcím, které se odmítl naučit za příznivějších okolností.** *Review and Herald*, 29. června 1915, odst. 16

Význam tohoto prohlášení není radno podceňovat. Stejně jako jsou poslední slova k Šalomounovi, od Davida k Šalomounovi plná poučení, tak také závěrečná slova Ellen Whiteové v *Review and Herald* poukazují na budoucí dobu od doby, kdy psala, kdy Boží lid znovu objeví důležitost knihy zákona, a celou ji bude uchovávat a nárokovat si její požehnání.

Adventistické hnutí dostalo příležitost objevit knihu zákona s tím nejcennějším poselstvím, které v roce 1888 dali starší Wagoner a Jones. Toto poselství bylo odmítnuto, a tak možnost naučit se principy knihy zákona v příznivějších dobách přišla až po babylonském zajetí, k němuž došlo v roce 1980, kdy byl adventismus přivítán do sesterství církví babylonských dcer. Navzdory tomuto selhání Ellen Whiteová vydala 10 let před svou smrtí toto pronikavé prohlášení.

Závěrečná slova Malachiáše jsou **proroctví** o práci, která by měla být vykonána jako příprava na první a **druhý příchod Krista**. Toto proroctví je uvedeno s touto výstrahou, **„Pamatujte na zákon Mojžíše, mého služebníka, který jsem mu přikázal na Chorébu pro celý Izrael, s ustanoveními a soudy.“** *Southern Watchman*, 21. března 1905

Pánův posel nám řekl, abychom „pamatovali na zákon Mojžíše, mého služebníka“. Musíme zalovit v paměti, abychom si připomněli Mojžíšův zákon. Je nám řečeno, abychom ho četli, studovali a konali.

Nebylo možné, aby adventní hnutí začalo dodržovat všechna Boží ustanovení, dokud nebyla kniha zákona nalezena v kontextu věčné smlouvy. Stejně jako napomenutí Šalomounovi bylo kombinací následujících.

Dbej na to, co ti svěřil Hospodin, tvůj Bůh: **Chod' po jeho cestách a dodržuj jeho nařízení a přikázání, jeho práva a svědectví, jak jsou zapsána v zákoně Mojžíšově**, a tak budeš mít úspěch ve všem, co budeš konat, ať se obrátíš kamkoli. (1. Královská 2,3)

I když můj dům před Bohem takový není, **ustanovil pro mne věčnou smlouvu ve všem uspořádanou a dodržanou. Je to veškerá má spása** a veškeré blaho, odjinud nevzejde nic. (2. Samuelova 23,5)

Až když vidíme, že zákon je přepisem Božího charakteru a že milost věčné smlouvy je součástí zákona, mohli jsme se odvážit odpovědět na napomenutí, abychom zachovávali celý Mojžíšův zákon. To se za života Ellen Whiteové nestalo. Ale nyní poté, co nepravost odmítnutí poselství z roku 1888 dosáhla své třetí a čtvrté generace, je nám nyní nabídnuto, abychom se stali součástí zbytku, který dodržuje všechna Boží přikázání a víru Ježíšovu. Zjevení 14,12.

Hledejme knihu zákona v domě Božím. Byla potlačena pod rouškou omylu. Hledejme ji celým srdcem. Radí nám to Ježíš, Syn Boží: **“Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno.”** (Matouš 7,7-8).

Jak dlouho musí Syn Boží klepat na dveře vašeho srdce? Je čas vstát a otevřít dveře, dveře svého srdce, našemu staršímu bratru Ježíši Kristu. Chce nás vzít k našemu nebeskému Otci. Náš čas se krátí.

Ellen Whiteová se ze všech sil snažila odemknout hádanku, která by vedla ke skutečnému obnovení Mojžíšova zákona. V roce 1899 napsala Haskellovým vzrušeně s pocitem naléhavosti.

Musím vám poslat písemně věci, které považuji za velmi důležité, a myslím, že to bude připraveno takovou formou, aby z toho měli užitek mnozí. **Měla bych být častěji tak potěšena, že s vámi mohu mluvit o věcech, které mě velmi zajímají a které se snažím rozepsat s odkazem na specifikace v biblických**

příkazech, s ohledem na povinnosti jeden k druhému v knihách Leviticus a Deuteronomium. Musíme si jen připomenout tyto [předpisy o] skutečné, praktické misijní práci a inteligentně pracovat a dodržovat samotné zásady křesťanství, evangelia Starého zákona.

A tohle někteří nazývají dobou temna. Pokud ano, není to proto, že by neměli žádnou komunikaci z nebe. [Viz] Leviticus 25. Hospodin byl nad celou zemí. **Každý sedmý rok byl sabatním rokem (rok odpočinku pro půdu). Bylo by to úžasné uspořádání v tomto věku velkého světla.** Nejen že měly být přerušeny zemědělské procesy, ale nebylo povoleno obdělávání půdy. Odpočívala ve svém samovolném růstu ve prospěch chudých. Všichni k ní měli volný přístup – cizinci, hejna a stáda. To mělo oživit úrodnou, opotřebovanou prst' a naučit hebrejský národ, že Bůh je Majitelem domácnosti a lidé že jsou Jeho nájemci. Země měla šabat (odpočinek) neboli výroční šabat.

Pak jubileum (rok milosti, milostivé léto), to padesáté. Tyto lekce měly povzbudit štědrost a překonat veškerou lakotu a dát všem poučení, že je to Pánova země. Měl být považován za jejího Majitele, a tak budou-li poslušní, bude produktivní tím, že jim dá své požehnání na jejich pozemcích. Poučení bylo takové, že Pán se stará o chudé a že se o ně postará; a každý sedmý rok se jim spontánně urodilo. To je princip liberálnosti; opatření bylo učiněno zvláštním Božím zásahem. Šestý rok pod Božím dohledem země poskytovala zásobu na tři roky; a byla to neustálá lekce, že Bůh je Majitelem domácnosti a země je Jeho.

Nemohu vypsát vše, co je obsaženo v knihách Leviticus a Deuteronomium. Ale myslím si, že kdyby se naši lidé v tomto osvíceném věku roku 1899 vrátili do období, které nazývají „doba temna“, a vnesli do svého praktického života lekce, jež dal Kristus Hebrejcům, tak by projevili poslušnost, kterou od nich Bůh požadoval. Jejich srdce by nebyla tak plná sobeckých zásad, jako kdy Jeho bratři – kteří pracují na těžkých polích - požádali o laskavost, tak by znovu zavírali dveře svého srdce a říkali: Ne. Letter 221, Srpen 1899

Ellen Whiteová mluvila o světle v evangeliu Starého zákona, o světle v knihách Leviticus a Deuteronomium, a světle v odpočinku pro zemi a jubilejního roku, a že je tyto věci třeba prakticky prožívat v našich životech.

Žel neschopnost v roce 1888 porozumět věčné smlouvě v jejím správném kontextu znamenalo, že knihu zákona nebylo možné zařadit do jejího správného rámce, a tak tato kniha zákona bude moci být skutečně zařazena do správného rámce až po její smrti.

„Našel ho v zemi divokých pouští, v pustotě kvílících pustin, zahrnul ho svou péčí, chránil ho jako zřítelnicí oka. Jako bdí orel nad svým hnízdem a nad svými mláděty se vznáší, svá křídla rozprostírá, své mládě bere a na své peruti je nosí, tak Hospodin sám ho vedl, žádný cizí bůh s ním nebyl.” (Deuteronomium 32,10-12)

„Jak vzácný skvost je tvé milosrdenství, Bože! Lidé se utíkají do stínu tvých křídel.” (Žalm 36,8)

Mám opravdovou výsadu, že jsem povolán chodit ve všech příkázáních mého nebeského Otce.

Všechnu naději jsem složil v Hospodina. On se ke mně sklonil, slyšel mě, když o pomoc jsem volal. Vytáhl mě z jámy zmaru, z tůně bahna, postavil mé nohy na skálu, dopřál mi bezpečně kráčet a do úst mi vložil novou píseň, chvalozpěv našemu Bohu. Uvidí to mnozí a pojme je bázeň, budou doufat v Hospodina. (Žalm 40,2-4)

Z té hrozný jámy poté, co jsem ztratil svou drahou prababičku, jsem byl přiveden do přítomnosti svého nebeského Otce prostřednictvím Jeho Syna a bylo mi uděleno dědictví Jeho ustanovení a soudů.

Jaká je radost vidět, že příkázání a ustanovení mého Otce jsou pro mě životem ve světle věčné smlouvy.

Rady moudrého jsou pramen života, z osidel smrti pomohou uniknout. (Příslaví 13,14; B21)

Opatrujme se a zůstaňme věrni Jeho ustanovením a soudům.

Chodit cestami Mého Otce

Jak jsem si tvůj Zákon zamiloval! Každý den o něm přemýšlím. (Žalm 119,97)

Nyní tedy, Izraeli, slyš nařízení a práva, která vás učím dodržovat, abyste zůstali naživu a mohli obsadit zemi, kterou vám dává Hospodin, Bůh vašich otců. (2) K tomu, co vám přikazuji, nic nepřidáte a nic z toho neuberete, ale budete dbát na příkazy Hospodina, svého Boha, které vám udílím. (3) Na vlastní oči jste viděli, co Hospodin učinil kvůli Baal-peórovi, že každého muže, který chodil za Baal-peórem, Hospodin, tvůj Bůh, vyhladil z tvého středu. (4) Ale vy, kteří jste se přimkli k Hospodinu, svému Bohu, jste do dnes všichni živi. (5) Hleď, učil jsem vás nařízením a právům, jak mi přikázal Hospodin, můj Bůh, abyste je dodržovali v zemi, kterou přicházíte obsadit. (6) Bedlivě je dodržujte. To bude vaše moudrost a rozumnost před zraky lidských pokolení. Když uslyší všechna tato nařízení, řeknou: „Jak moudrý a rozumný lid je tento veliký národ!“ (Deuteronomium 4,1- 6)

A toto je smlouva, kterou uzavřu s domem izraelským po oněch dnech, praví Hospodin: Dám své zákony do jejich mysli a napíšu jim je na srdce. Budu jim Bohem a oni budou mým lidem. (Židům 8,10)